

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 213. Norman Granz werd 8 juni 1918 in Los Angeles geboren, is nu dus 65. Na even gestudeerd te hebben op UCLA werd hij kantoorbediende aan de effectenbeurs, van 1941 tot '44 zat hij in militaire dienst. Daarna werd hij film editor bij MGM, zijn salaris stopte hij voornamelijk in door hem georganiseerde sessions, soms voor de plaat zoals die met Lester Young en Nat King Cole voor Philo, te horen in deel 211 van deze jazzgeschiedenis. Hij haalde Billie Holiday naar Billy Berg's, hij organiseerde zijn eerste grote concert op 2 juli 1944 in <sup>het</sup> Philharmonic <sup>Auditorium</sup> van Los Angeles. Hij liet dat concert, een jam session want dat was in zijn filosofie de jazzvorm, opnemen en bracht als eerste live-jazz op de plaat. (Benny Goodman's Carnegie Hall concert van 1938 en dat van Duke Ellington 1943 werden wel vastgelegd, maar niet met de opzet die uit te brengen). De opnamen van Granz verschenen op 78-toerenplaten van Philo, Asch en Mercury, maar hij behield het eigendomsrecht, stichtte in 1951 zijn eigen Clef label en daarna Norgran, zodat alles opnieuw uitkwam, nu <sup>op</sup> LP. In '57 werden Clef en Norgram afgeschaft en alles overgebracht op Verve, dat Granz in '61 voor vele miljoenen aan MGM verkocht. Om in 1973 toch weer met een eigen platenfirma te beginnen, Pablo, waarvoor Picasso nog het logo tekende. Naar aanleiding van dat eerste grote concert op 2 juli '44 in Philharmonic <sup>Auditorium</sup> noemde Granz zijn jam session 'Jazz at the Philharmonic', al gauw vanwege de sensatie en het soms onbekommerd op hetzpubliek in de zaal spelen door de daartoe ingehuurd stunt-musici, al gauw het 'Circus Granz' genoemd. Van dat eerste Jazz at the Philharmonic concert is om en nabij een uur op de plaat verschenen, u hoort nu een selectie van drie stukken. De ritmesectie: Nat Cole-piano, Les Paul-gitaar, Johnny Miller-bas en de jongere broer van Lester Young op drums: Lee Young. In "Lester leaps in" hoort u de blazers in deze volgorde: Jack ~~McVea~~ McVea-tenorsaxofoon, de twintig jaar oude Jay Jay Johnson-trombone, en Illinois Jacquet-tenorsaxofoon die de verpersoonlijking van het element sensatie bij Jazz at the Philharmonic zou worden. "Lester leaps in".

plaat 1 Jazz at the Philharmonic: Lester leaps in (Lester Young)  
B/1 - 9:06 - Verve 9072 Auditorium  
"Lester leaps in", Jazz at the Philharmonic ~~NA 69 942~~-Los Angeles, 2 juli 1944. In het nu volgende stuk is trombonist Jay Jay Johnson verving door trompettist Shorty Sherock, de fade-out na 6 minuten is niet van mij, zo staat het op de plaat. Van Earl Hines "Rosetta".

plaat 2 Jazz at the Philharmonic: Rosetta (Earl Hines)  
A/2 - 6:05 - VSP 657 103  
"Rosetta" met trompettist Shorty Sherock, eerste tenorsolo Jack McVea, tweede van Illinois Jacquet. Sherock en Les Paul hoorden eigenlijk niet thuis in zo'n omgeving, zeker de gitarist niet die een soort cowboy-stijl paart aan Django Reinhardt na-aperij en bovendien gewoon een vervelende grapjas is. U kunt het allemaal nog eens horen in het derde stuk dat ik uitkoos, dat is weer met Jay Jay Johnson, en zoals steeds speelt Jack McVea de eerste tenorsolo. Het begint allemaal heel rustig bij "Body and soul".

plaat 1 Jazz at the Philharmonic: Body and soul (Heyman, Sour, Green)  
A/2 - 10:34 - Verve 9072  
"Body and soul", opgenomen bij het allereerste Jazz at the Philharmonic concert, 2 juli 1944 in het Philharmonic Auditorium, Los Angeles, georganiseerd door Norman Granz en door hem op de plaat gezet. U hoorde in volgorde Jack McVea-tenorsaxofoon, Jay Jay Johnson-trombone, Les Paul-gitaar, Illinois Jacquet-tenorsaxofoon, Nat Cole-piano met een voornamelijk uit citaten bestaande solo, daarna weer Jack McVea. De bassist was Johnny Miller, op drums Lee Young. Volgende keer Coleman Hawkins. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 213, MDR.

NA 69 942  
30:36  
oyn 30.11.83

0 0 0 0 0